

شرح بیماری:

- استئومیلیت عفونت استخوان است. عفونت می‌تواند از طریق جریان خون یا از بافت‌های اطراف به استخوان برسد. استئومیلیت همچنین می‌تواند به علت مواجهه مستقیم استخوان با میکروب ایجاد شود.
- در کودکان، استئومیلیت اغلب استخوان‌های بلند پاها و بازو را درگیر می‌کند در حالی‌که در بزرگسالان استئومیلیت در استخوان‌های ستون فقرات (مهره‌ها) ایجاد می‌شود. در افراد مبتلا به دیابت در صورت وجود زخم در پاها استئومیلیت در پاها بروز می‌کند.

علائم:

- علائم و نشانه‌های استئومیلیت عبارتند از: تب یا لرز
- تحریک پذیری یا بی‌حالی در کودکان
- درد در ناحیه عفونت
- تورم، گرمی و قرمزی در محل عفونت
- برخی اوقات استئومیلیت علائم و نشانه‌ای ندارد یا علائم آن به صورتی است که امکان تشخیص را مشکل می‌سازد.

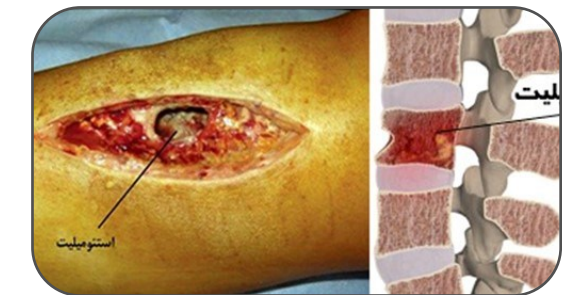
علل شایع:

- اغلب موارد استئومیلیت توسط باکتری استافیلوکوک ایجاد می‌شود. این باکتری نوعی میکروب است که روی پوست یا در بینی افراد (حتی افراد سالم) وجود دارد. میکروب می‌تواند از طرق مختلف از جمله موارد زیر وارد استخوان شود: از طریق جریان خون و از طریق عفونت‌هایی که در نزدیکی استخوان قرار دارند و آلودگی مستقیم

عوامل خطر:

عواملی که استخوان‌ها را آسیب‌پذیر ساخته و سبب بروز استئومیلیت می‌شوند عبارتند از:

- جراحی یا جراحی ارتوپدی: شکستگی شدید استخوان یا وجود جراحی عمیق منجر به ورود عفونت به استخوان یا بافت‌های اطراف می‌شود.
- اختلالات گردش خون: هنگامی که رگ‌های خونی آسیب دیده یا مسدود می‌شوند، توانایی بدن در توزیع سلول‌های از بین برنده عفونت که مانع گسترش عفونت می‌شوند، مختل می‌شود. در این زمان ممکن است یک جراحی کوچک به یک زخم عمیق تبدیل شده که می‌تواند بافت‌های عمقی و استخوان را در معرض عفونت قرار دهد.
- مشکلاتی که نیاز به کاتتر داخل وریدی دارند: شرایطی وجود دارند که نیازمند استفاده از لوله‌های پزشکی به منظور دسترسی به اندام‌های داخلی بدن هستند. این لوله‌ها ممکن است راه ورود میکروب به داخل بدن بوده و سبب افزایش خطر بروز عفونت شوند. این امر می‌تواند سبب بروز استئومیلیت شود. این لوله‌ها در مواردی مانند: دیالیز، کاتترهای ادراری و لوله‌های داخل وریدی که به صورت طولانی‌مدت به کار می‌روند، استفاده شوند.
- اختلال در سیستم ایمنی بدن: در صورت اختلال در سیستم ایمنی بدن، شما در معرض خطر استئومیلیت قرار دارید. از عواملی که ممکن است سبب سرکوب سیستم ایمنی شوند می‌توان به شیمی درمانی، کنترل ضعیف دیابت، پیوند عضو و ... اشاره کرد.

مرکز آموزشی درمانی امین اصفهان

استئومیلیت

تهیه کننده: واحد آموزش سلامت

تایید کننده: کمیته آموزش بیمار

تاریخ تهیه: ۱۴۰۳

منابع: ClinicalKey, WebMD, Mayo clinic

تشخیص:

- آزمایش خون: آزمایش خون میزان بالای گلبول‌های سفید خون و سایر عوامل نشان‌دهنده بروز عفونت در بدن را نشان می‌دهد. آزمایش خون نمی‌تواند ابتلای شما به استئومیلیت را نشان دهد اما می‌تواند به پزشک در تصمیم‌گیری برای انجام سایر آزمایشات و روش‌های تشخیصی کمک کند.

تصویربرداری:

- **اشعه ایکس:** اشعه ایکس می‌تواند وجود آسیب در استخوان را نشان دهد. با این حال، ممکن است بعد از چند هفته که از بروز استئومیلیت گذشت، آسیب در تصویربرداری قابل رویت باشد.

- **سی.تی.اسکن:** این روش تصویربرداری تصویری متقاطع از اندام‌های داخلی فرد ایجاد می‌کند.

- **ام.آر.آی:** در این روش با استفاده از امواج رادیویی و میدان مغناطیسی قوی، می‌توان تصاویر دقیقی از استخوان‌ها و بافت‌های نرم اطراف آن ایجاد کرد.

- **بیوپسی استخوان (نمونه‌برداری از استخوان):** با این روش می‌توان نوع میکروبی که سبب بروز عفونت در استخوان شده است را مشخص کرد. شناسایی نوع میکروب به پزشک در انتخاب آنتی‌بیوتیک مناسب کمک کند.

درمان:

- با توجه به شدت عفونت، جراحی استئومیلیت شامل یک یا تعداد بیشتری از روش‌های زیر می‌شود:

- **تخلیه منطقه عفونی شده:** باز کردن منطقه اطراف استخوان آلوده به جراح جهت تخلیه چرک یا مایعات تجمع یافته در اثر عفونت کمک می‌کند.

- **مواد مخدر:** افرادی که مواد مخدر تزریق می‌کنند در معرض خطر استئومیلیت قرار دارند، زیرا آنها معمولاً از سوزن غیراستریل استفاده کرده و قبل از تزریق پوست خود را ضد عفونی و استریل نمی‌کنند.

عوارض احتمالی:

- **مرگ استخوان (استئونکروز):** عفونت در استخوان می‌تواند مانع گردش خون در استخوان شده و منجر به مرگ استخوان گردد.

- **آرتریت سپتیک (عفونی):** در برخی موارد، عفونت در استخوان می‌تواند به داخل مفصل مجاور گسترش یابد.

اختلال رشد

- **سرطان پوست:** اگر استئومیلیت منجر به یک زخم شود که چرک از آن تخلیه می‌شود، پوست ناحیه مجاور در معرض خطر سرطان سلول‌های سنگفرشی قرار می‌گیرد.

پیشگیری:

- اگر به شما گفته شده که در معرض خطر عفونت قرار دارید با پزشک خود درباره روش‌های پیشگیری از بروز عفونت صحبت کنید. کاهش خطر عفونت می‌تواند منجر به کاهش خطر بروز استئومیلیت شود. در صورتی که زخم یا جراحی در بدن دارید محل مورد نظر را بلافاصله تمیز کرده و بانداز نمایید. زخم‌های خود را به طور منظم از نظر بروز علائم عفونت بررسی نمایید.

- حذف استخوان و بافت آسیب دیده: در یک روش به نام دبریدمان، جراح تا حد امکان استخوان آسیب‌دیده را حذف می‌کند. بافت‌های اطراف نیز که علائم عفونت را نشان می‌دهند ممکن است برداشته شوند.

- برخی اوقات پرکننده‌های موقت استفاده می‌شوند تا زمانی که شما به اندازه کافی جهت پیوند استخوان یا پیوند بافت بهبود یابید.

- **قطع عضو:** به عنوان آخرین راه حل، ممکن است جراح جهت جلوگیری از گسترش بیشتر عفونت اقدام به قطع عضو آسیب‌دیده نماید.

- **درمان با اکسیژن پرفشار:** در افراد مبتلا به استئومیلیت که به سختی درمان می‌شوند، درمان با اکسیژن پرفشار می‌تواند به فراهم ساختن اکسیژن بیشتر برای استخوان و بهبودی کمک کند.

دارو:

- متداول‌ترین درمان برای استئومیلیت آنتی‌بیوتیک و جراحی به منظور حذف قسمت‌های عفونی یا از بین رفته استخوان است. معمولاً بستری شدن در بیمارستان مورد نیاز است. بیوپسی از استخوان می‌تواند منجر به تشخیص نوع میکروب ایجادکننده عفونت شده و به پزشک در انتخاب آنتی‌بیوتیک مناسب کمک کند. آنتی‌بیوتیک‌ها معمولاً از طریق ورید بازو و برای حداقل 6-4 هفته تجویز می‌شود.

در چه شرایطی به پزشک مراجعه نمایید؟

- اگر شما به درد استخوان در حال تشدید و تب مبتلا هستید به پزشک مراجعه نمایید. اگر به علت وضعیت پزشکی یا جراحی یا جراحت در معرض خطر عفونت قرار داشته و متوجه وجود علائم عفونت در خود شده‌اید بلافاصله باید به پزشک مراجعه کنید.